

“Cậu chủ đã về!” Mấy người giúp việc của nhà họ Lương đều dừng tay, vui vẻ chào.

Lão quản gia vội vàng chạy từ trong nhà ra đón: “Cậu chủ về sớm vậy?”

Lương Phi Phàm gật đầu, sắc mặt còn chút mệt mỏi: “Yên tiểu thư đâu?”

“Dạ, tiểu thư đang ngủ trên lầu. Có cần đi mời tiểu thư xuống không, thưa cậu chủ?”

Lương Phi Phàm gật tay: “Không cần đâu! Để tôi lên đấy.” Tính gắt ngủ của cô chủ lúc mới tỉnh dậy thì thật không ai chịu nổi.

Lương Phi Phàm cười rồi đi thẳng lên lầu. Được một đoạn, anh ta dừng lại, nói với quản gia: “Lấy cái hộp trong va li màu đen mang lại cho tôi!”

Lão quản gia vội mở chiếc va li màu đen ra, lấy chiếc hộp làm bằng ngọc mà chỉ nhìn thôi cũng biết giá của nó không phải thấp, rồi cẩn thận đưa tận tay cậu chủ, miệng cười tủm tỉm, hỏi: “Cậu chủ lại mang món quà quý giá gì về làm vui lòng cô chủ thế?”

Lương Phi Phàm một tay cầm lấy chiếc hộp, tay kia vỗ vai quản gia, cười nói: “Mặt trăng trên trời.”

Trong phòng, Cố Yên đang ngon giấc.

Đang là cuối hè, trong phòng không bật điều hòa, không khí có phần ngột ngạt. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô gái thấy người mình lấm tấm mồ hôi, dường như mùa hè oi ả ấy lại hiện về trong giấc mơ.

Trong mơ, cô đứng ở sảnh lớn của tập đoàn Vi Bác, cảnh lần đầu tiên gặp người cha thân sinh, chiếc nơ màu trắng cài trên mái tóc dài đến ngang lưng, lặng lẽ đứng ở đó.

Cô gái nhỏ bé so với căn phòng rộng lớn lại càng trở nên yếu đuối.

Cố Bác Vân nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ bé đứng trước mặt, tình cha con xa cách đã mười sáu năm bỗng ùa về, nghẹn ngào không nói thành lời, một người vốn lạnh lùng như ông cũng cảm thấy bối rối, rất lâu sau mới vẫy tay ra hiệu: “Diệc Thành, sắp xếp phòng cho Cố Yên.”

“Vâng, thưa chú!”

Cậu thanh niên nghe tiếng gọi liền xuất hiện, xách hành lý của Cố Yên, nói nhỏ bên tai: “Chào em! Anh là Phương Diệc Thành.” Nói đoạn, cậu ta đưa tay ra, những ngón tay khô ráp nhưng nóng ấm bắt lấy tay cô gái...

Cô gái trong giấc mộng ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên, sau đó nắm chặt lấy tay anh, miệng nở nụ cười.

Lúc đó cũng đang là giữa mùa hè. Trong cái nắng hè oi ả, tiếng ve sầu kêu râm ran, bụi bay trong những chùm ánh sáng, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, trời đất không một tiếng động, trong lòng Cố Yên, cậu thanh niên đẹp trai với nụ cười rạng rỡ, bàn tay ấm áp của cậu ta như đang hứa hẹn một điều gì đó dài lâu.

“Phương Diệc Thành, em muốn về nhà!”

“Phương Diệc Thành, anh mua cho em cái kia đi!”

“Phương Diệc Thành, mai anh đưa em đến trường được không? Bạn em nói muốn biết mặt anh đấy!”

“Phương Diệc Thành, đã hứa tối nay đi xem phim mà, sao anh lại thất hẹn?”

“Em muốn hái trăng trên trời!”

“Ồ! Sao em biết anh muốn tặng em mặt trăng trên trời?” Giọng cậu thanh niên làm cô gái thức tỉnh khỏi giấc mơ ngọt ngào pha chút giận hờn. Cô gái tỉnh giấc, mở to đôi mắt, cậu thanh niên cao to, đẹp trai đang nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

“Lương Phi Phàm? Anh về khi nào vậy?!”

Tiểu nha đầu tỏ vẻ vui mừng để lấy lòng, khiến nụ cười của cậu ta càng rạng rỡ, đưa tay vuốt ve đôi má ửng đỏ: “Tranh thủ làm xong việc, anh liền về ngay. Nhớ anh rồi à?”

Cố Yên ngáp một cái, lưỡi biếng chui vào chiếc chăn mỏng.

Lương Phi Phàm cười, mắng yêu: “Vô lương tâm!”

“Dậy đi! Chẳng phải em muốn anh hái trăng trên trời sao? Anh hái xuống cho em rồi này!”

Vừa nghe xong, quả nhiên Cố Yên thò đầu ra nhìn một cách hiếu kỳ. Lương Phi Phàm khẽ vuốt chiếc cằm của cô, rồi để chiếc hộp lên gối. Cố Yên ngồi dậy, mở chiếc hộp, đâu có mặt trăng nào!

“Lương Phi Phàm!” Cố Yên dùng ngón tay trỏ chỉ về phía anh. “Anh lừa em hả?”

“Đây là thiên thạch trên mặt trăng, mất bao nhiêu công sức mới kiếm được đấy.” Lương Phi Phàm cởi áo khoác, chui vào trong chăn ôm lấy cô gái, cơ thể mềm mại nằm gọn trong lòng anh. Nắm bàn tay cô gái, anh thở dài: “Sao không nhớ anh? Mấy tối nay, anh không thể nào ngủ được, anh nhớ em...”

Cố Yên không mấy thích thú với viên đá, cầm trên tay nghịch một lúc rồi trả lại cho Phi Phàm. Anh ta cầm lấy, nói: “Mài viên đá thành chuỗi vòng tay cho em chơi nhé?”

Cố Yên lắc đầu, vui người trong lòng anh, làn da mềm mại cọ sát vào vòm ngực rắn chắc, khiến men tình lại

cháy lên trong anh. Anh kéo chiếc chăn đang che hờ đôi chân dài thon mượt, chẳng mấy chốc, hai người họ lại quấn lấy nhau miết mát đến tận khuya. Cố Yên mệt đến nỗi phải dùng bữa tối trên giường. Hôm sau, toàn thân cô ê ẩm, tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Lật người sang một bên, lưng đau ê ẩm khiến Cố Yên bất giác kêu lên một tiếng. Từ bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Chuyện gì thế?” Tính khí lúc ngủ dậy của tiểu thư nhà họ Cố quả là danh bất hư truyền.

Cửa từ từ hé ra, cô gái giúp việc bê bộ đồ tắm đứng ở cửa: “Cô chủ, cậu ra khỏi nhà từ sáng sớm, cậu có dặn chúng tôi đừng gọi cô, để cô ngủ muện một chút. Tối nay, kỷ niệm một năm ngày khai trương khách sạn “Phi”, cậu nói, gọi cô dậy sửa soạn, xe đang đợi dưới lầu.”

“Dự tiệc?” Cố Yên chau mày, vươn vai, lười biếng nằm trên giường rộng. Mệt chết đi được! Lương Phi Phàm đúng là đồ xấu xa, biết tối nay có tiệc mà “hành” người ta ra nông nỗi này đây.

Cố Yên đang chuẩn bị bước xuống giường thì lại nghe thấy tiếng cô hầu gái thúc giục: “Yên tiểu thư, Dung thiếu gia lại gọi điện về nhắc nữa đấy!”

Cố Yên đã ngồi dậy rồi, nhưng nghe vậy thì vắn mình một cái, rồi lại vùi người vào đồng chăn mềm mại.

Mấy người hầu sốt ruột muốn khóc. Dung thiếu gia gọi điện về mấy lần nhưng bọn họ chẳng ai dám đi gọi Yên tiểu thư, cứ chần chừ mãi, lúc này dậy rồi, sao lại nằm xuống ngay chứ?

“Nói với anh ta, bản cô nương buồn ngủ lắm, kêu anh ta đừng có vội.” Cố Yên mắt nhắm, tay ôm chiếc gối, uể oải nói.

Tại khách sạn “Phi”...

Lương Phi Phàm tay cầm ly rượu vang, dựa lưng vào thành sofa, ngón tay gõ nhẹ vào chiếc ly thủy tinh, đây là thói quen lúc rảnh rỗi của anh.

Dung Nham vẻ nịnh bợ đi tới: “Anh cả, em mới gọi lại giục lần nữa, nói sẽ đến ngay, hay là chúng ta chơi...”

Lương Phi Phàm lờm anh ta một cái, mắt nhắm hờ không nói gì.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nét mặt anh tối sầm, thoáng chút không vui. Nhóm anh em, bạn bè xung quanh lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Bữa tiệc kỷ niệm một năm ngày khai trương khách sạn “Phi” chỉ vì một đứa con gái mà muộn đến hơn một tiếng đồng hồ. Những ông khách tai to mặt lớn ngồi chờ một cách ngu ngốc, khi ra về không biết sẽ phỉ báng thế nào?

Lúc này, trong lòng Dung Nham tức đến ói máu, cái con bé Cố Yên này đúng là xung khắc với hẳn trong lá số tử vi, đang yên đang lành lại thích kiếm chuyện.

“Đến rồi, đến rồi, Yên tiểu thư!” Giọng nói lạnh lạnh khiến tất cả các quan khách đều hướng về cô gái vừa mới bước vào.

Người phục vụ mở cửa, Cố Yên ung dung bước vào. Mái tóc dài buộc cao đơn giản, tay và cổ đều không đeo đồ trang sức, mặc chiếc váy bông như công chúa, từng lớp voan đen mỏng xếp chồng lên nhau, dài chấm gối, càng làm tôn lên đôi chân thon dài. Vẻ đẹp thánh thiện ấy vừa mới bước vào cửa đã thu hút bao ánh nhìn.

Lương Phi Phàm đứng dậy, đi về phía cô để che đi những ánh nhìn ấy, tay anh vẫy vẫy về phía hội trường: “Bắt đầu đi!”

Bữa tiệc đương nhiên rất vui vẻ.

Được vài tuần rượu, Lý Vi Nhiên vừa cười vừa cầm hai chiếc ly: “Tiểu Yên, tối nay để đại ca chờ lâu quá, phải phạt rượu đấy!”

Cố Yên ngồi trong lòng Phi Phàm, buông một câu: “Không biết uống!”

“Đây chỉ là rượu trái cây, không uống là không nể mặt

anh em chúng tôi rồi!” Lý Vi Nhiên nói rồi đảo mắt nhìn Tần Tổng, cười nham hiểm.

Liếc nhìn đám người xung quanh, trong lòng Cố Yên hiểu rõ hơn ai hết, đó chẳng phải là rất bất công sao?

Tôi không nể mặt á? Sao không nghĩ xem, đại ca nhà các người vẫn tôi suốt cả đêm, vừa mới ngủ được một lúc, giờ hai đùi vẫn còn đau ê ẩm, tôi không trách thì thôi, lại còn...

“Tôi nghĩ, đại ca các anh muốn phạt tôi theo cách khác đấy?” Cố Yên ngẩng đầu nhìn Lương Phi Phàm với nụ cười ngọt ngào, đôi môi không tô son ướm át dưới làn da trắng. “Phải thế không, Phi Phàm?”

Đôi mắt Cố Yên đầy ẩn ý khiến Lương Phi Phàm phút chốc như chết lặng.

Đầu óc lâng lâng, máu nóng trong người dâng lên, cảm giác ham muốn đó lại thức tỉnh.

Không kìm nén nổi, làn môi mỏng của Phi Phàm ghì chặt xuống, nụ hôn kéo dài trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

Mặt Cố Yên đỏ ửng, cố đẩy anh ra: “Tôi chịu phạt rồi đấy, giờ đến lượt cậu!” Cố Yên đứng dậy, với lấy chai Imperial đặt trước mặt Lý Vi Nhiên. “Lúc này, chú gọi tôi là gì nhỉ?”

“À, chị Yên...” Lý Vi Nhiên thấy mình lỡ lời, liền sửa lại ngay. “Anh cả, anh xem, em gọi đúng rồi chứ...?”

Được mỹ nhân trao nụ hôn, tâm trạng Lương Phi Phàm vui hẳn lên. Mặt mày rạng rỡ ôm lấy Cố Yên, anh cười, không nói, chỉ như người ngoài đứng nhìn cuộc vui.

Dung Nham và Trần Ngộ Bạch, người phải người trái ép Lý Vi Nhiên: “Chú năm, đừng trách bọn anh nhé, uống đi!”

Lý Vi Nhiên không còn đường lùi, đành cầm chai rượu uống “ừng ực”, vừa uống vừa nhìn đám anh em chẳng nề nang chút tình nghĩa, khiến những người có mặt trong quán bar phải reo hò cổ vũ.

“Vui quá nhỉ!” Tiếng phụ nữ lạnh lạnh phát ra bên ngoài nhóm người. Lý Vi Nhiên cố vùng ra khỏi hai người kia, vội chạy tới: “Chị Minh Châu, cứu em với!”

Cố Minh Châu rẽ đám người bước tới. Cô mặc chiếc váy màu hồng cánh sen dài chấm đất, trang điểm kỹ lưỡng: “Vi Nhiên, lại là em hả? Em thấy đấy, Dung nhị và Trần tam ngoan như thế, trước nay có gây chuyện như em đâu.”

Bị điểm đích danh, Dung Nham và Trần Ngộ Bạch nhìn nhau không nói.

“Chị!” Cố Yên nghiêm túc đứng lên chào.

Cố Minh Châu gật đầu đầy ý bảo đã nghe thấy, rồi đi qua trước mặt Cố Yên, ngồi xuống cạnh Lương Phi Phàm: “Lương đại ca, chúc mừng nhé!”

Lương Phi Phàm thấy vòng tay trống trải thì hơi chau mày, nhưng không muốn để đối phương nhìn thấy nên vẫn cười khách sáo: “Cảm ơn!”

“Tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện một lát đi!”

Hai bọn họ mới nói mà đã hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Cố Yên nhàn rồi, ngồi tựa cửa sổ xem pháo hoa. Trong đầu cô hiện lên dòng suy nghĩ, không biết lát nữa có nên nói với chị Minh Châu là mình muốn về thăm cha không? Chị ấy bận nhiều việc nên mình cũng không dám mở lời, nhưng không có chị ấy dẫn về thì liệu cha có muốn gặp mình không...

“Nghĩ gì thế?” Kỷ Nam đi tới, gõ gõ vào đầu Cố Yên.

“Đang nghĩ xem mai có nên đi làm không đây?” Cố Yên khéo léo che đậy suy nghĩ.

“Phải đi chứ, nhưng tôi không hỏi chuyện đấy.” Kỷ Nam xua tay.

Cố Yên làm ở công ty của Kỷ Nam, lúc đến lúc không, có khi không thích lại xin nghỉ mấy tuần liền. Mấy người rảnh rồi nói cô là tình nhân của Kỷ Nam, thế là

từng góc trong công ty được Cố Yên cho lắp camera, tâm trạng không vui liền gọi ngay vài ba cô đến chỉnh cho một trận, khiến cả công ty nhiều phen khiếp vía. Kỷ Nam nhiều lần cầu xin cô ra mở công ty riêng, nhưng Cố Yên ngoan cố không chịu làm theo.

“Kỷ Nam, tôi nhớ cha tôi lắm!” Cố Yên nghiêng đầu tựa vào vai Kỷ Nam.

Kỷ Nam thở dài, vòng tay vỗ vỗ vào vai cô, an ủi: “Có lòng nhớ tới cha là tốt rồi, đừng về. Gặp nhau không bằng nhớ tới nhau.”

Cố Yên bấu môi, không nói gì.

Trên đường về, Cố Yên trông có vẻ mệt mỏi, ngồi tựa vào người Lương Phi Phàm, không nói một câu.

Lương Phi Phàm bế cô đặt lên đùi mình, hôn lên mái tóc, nói nhỏ vào tai cô: “Sao buồn thế? Mệt à?”

Cố Yên buồn bã, không trả lời, lâu sau mới hỏi: “Chị với anh nói chuyện gì thế?”

Mặt Lương Phi Phàm hơi sầm lại, cười nhạt: “Cố Minh Châu nói, Phương Diệc Thành về rồi.”

Thực ra, khi có lệnh điều Phương Diệc Thành về đây, Lương Phi Phàm đã biết trước việc này. Mấy ngày nay anh nghĩ, Cố Yên biết rồi sẽ có phản ứng thế nào.

Giờ xem ra, Cố Yên không có chút kinh ngạc hay tâm trạng bất an như anh tưởng tượng. Cô chỉ “ừ” một tiếng nhạt nhẽo rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nói gì.

Anh vuốt ve ngón tay Cố Yên: “Tuy nói là điều động công tác, nhưng thành phố này là địa bàn chính của Phương gia, lần này anh ta trở về chắc định diễn trò gì đây. Mới chừng ấy tuổi đã có thể ngồi vào vị trí đó, xem ra anh ta cũng không phải tay vừa.” Xét về mặt năng lực thì Phương Diệc Thành là một trong số rất ít người mà Lương Phi Phàm nể phục. Năm đó, khi Phương Diệc Thành theo Cố Bác Vân, Lương Phi Phàm cũng hay đến tìm anh ta đấu Karate, một người xuất thân dòng dõi thương gia, một người kinh nghiệm chiến đấu vô cùng dày dặn, hai người họ luôn là đối thủ xứng tầm. Để tìm được một đối thủ ngang sức ngang tài như thế, đối với Lương Phi Phàm, quả là một việc không dễ dàng gì.

Cố Yên không có hứng thú với mấy chuyện thương trường, Lương Phi Phàm nói xong, cô cũng chỉ “ừ” một tiếng, sau đó lại quay đi nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe.

Lương Phi Phàm im lặng một hồi: “Anh ta mới được thăng chức, đến nhà Cố Minh Châu cũng chỉ là thăm hỏi bình thường, chắc lát nữa sẽ tới nhà họ Lương. Cố Minh Châu nói, anh ta có hỏi thăm em.”

Cố Yên cau mày, ngữ điệu vẫn hơi lạnh nhạt: “Ồ!”

“Anh ta cũng về được một thời gian rồi, không liên lạc với em à?” Lương Phi Phàm cố tỏ vẻ như thuận miệng hỏi. Số của Cố Yên mấy năm nay không đổi, nếu Phương Diệc Thành muốn tìm cô, chắc chắn không cần phải thông qua Cố Minh Châu.

“Không.” Vẫn ngữ điệu ấy, Cố Yên trả lời, cứ như thể mấy chuyện đó không liên quan tới mình. Sờ tay vào túi áo, qua lớp vải mỏng, dường như cô nắm chiếc điện thoại chắc hơn.

Lương Phi Phàm có cảm giác như nắm đấm đánh vào bịch bông, tức giận thở dài, vòng tay ôm Cố Yên chặt hơn.

Cố Yên hơi nhắm mắt, hàng mi dài che khuất thần sắc của đôi mắt. Cái tên kia như ma quỷ ám ảnh trong đầu cô, cố gắng cầu nguyện, nhưng bên tai vẫn nghe đâu đây giọng nói từ thời niên thiếu ngọt ngào: “Phương Diệc Thành! Anh thật ngu ngốc! Phương Diệc Thành...!”

Lại một đêm dài mộng mị. Cố Yên chợt mở to đôi mắt, cảm thấy thân thể mệt mỏi, tâm trạng không vui, quay người sang một bên khiến Lương Phi Phàm nằm cạnh cũng tỉnh giấc. Thấy bờ vai trần lộ ra trước mắt, anh lại ham muốn được chạm vào người cô.

Cố Yên cố đẩy anh ra, hai người họ đang quấn lấy

nhau thì tiếng chuông điện thoại ở đầu giường bỗng kêu lên từng hồi phiến toái.

Lương Phi Phàm luôn miệng gọi: “Em yêu”, sau mỗi tiếng gọi là một nụ hôn ướt át trên khắp cơ thể cô. Cô đẩy anh ra, tính đàn ông trong anh lại càng trỗi dậy. Lát sau, chờ anh đã thỏa mãn cơn thèm khát, cô vội tụt xuống giường, cầm lấy chiếc điện thoại chạy vào phòng tắm.

Bữa sáng thường nhật ở Lương thị.

“Bụp!”

Lần thứ mười hai, Trần Ngộ Bạch bị đánh gục.

Lương Phi Phàm hất hàm hỏi đám đàn em: “Đến rồi à?”

Kỷ Nam đứng xem đã lâu, lúc này mới vuốt cằm bình luận: “Đại ca xuất chiêu quá đẹp!”

Dung Nham đến muộn nên không hiểu chuyện gì, anh ta vỗ vai Tần Tổng, hỏi: “Lão Tam lại chọc giận đại ca chuyện gì thế? Bị dạy cho một bài đích đáng quá nhỉ!”

“Hong nhan họa thủy[1] mà, huống hồ Lão Tam còn gây ra hai cái họa nữa! Con bé trong nhà đó tự nhiên gọi điện cho chị Yên kể khổ, làm hỏng cuộc vui của đại ca, chọc đại ca giận thì chỉ có mà chịu đòn thôi.” Tần Tổng cười khoái chí, thuật lại sự việc.

[1] Hồng nhan họa thủy: ý nói người con gái có nhan sắc sẽ làm nguy hại đến người con trai, hay gia đình, thậm chí quốc gia nơi mà cô gái đó sống.

Trần Ngộ Bạch nghe rằng, trừng mắt khiến Tần Tổng tức thời ngậm miệng, đi đến dìu anh ta lên lầu. Lúc này chỉ còn lại Lý Vi Nhiên đang khoa chân múa tay.

“Đại ca, cú móc trái của anh đẹp lắm đấy!”

“Đến đây, tôi dạy cậu.”

“Không được! Không được... ai... a... Đừng đánh nữa đại ca! Cứu tôi với... cứu với! Anh hai cứu em với... Tiểu Tứ, Tiểu Lục...” Lý Vi Nhiên miễn cưỡng chống trả, miệng không ngừng kêu cứu.

Dung Nham và Kỷ Nam, mỗi người một bên dìu Trần Ngộ Bạch xuống lầu.

Đùa cái kiểu gì thế, mấy người bọn họ hợp lại cũng không đánh nổi đại ca, thế mà cậu dám chọc vào!

Tần Tổng đứng ở bậc cầu thang, nói to: “Anh năm, em lấy hộp y tế xuống cho anh rồi, giờ đợi anh dưới lầu, anh tự xuống lấy nhé!”

Tiểu Ly kéo Cố Yên đi dạo.

“Tiểu Ly...” Cố Yên giằng lấy ly rượu trong tay cô ta:

“Đừng uống nhiều như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mắt Tiểu Ly nhòe đi: “Trần Ngộ Bạch là thằng đểu!” Cô ta ghen ngào nói, rồi với lấy chai rượu rót vào ly. “Cố Yên, mình chẳng cần anh ta nữa đâu!”

Cố Yên cười nhạt: “Cậu quyết được sao?” Xảo quyết như Trần Ngộ Bạch, đến mười cái dây như Tiểu Ly cũng không thể trói được anh ta.

“Đến cậu mà cũng nói như vậy...” Tiểu Ly sụt sịt, cô đang đau khổ muốn chết, rõ ràng là anh ta sai, nhưng không sao nói lại được, chỉ làm ầm lên một tí thôi đã giận không thềm nói chuyện. Trần Ngộ Bạch luôn tìm cách khiến Tiểu Ly cảm thấy như mình đang vô cớ kiếm chuyện.

Trời dần tối, người đến quán mỗi lúc một đông, Cố Yên mãi bắt chuyện với mấy người đàn ông trong quán, ngoảnh lại đã không thấy Tiểu Ly đâu.

Cố Yên lo lắng bởi Tiểu Ly uống khá nhiều, giờ lại lang thang một mình nên cô không yên tâm.

Vội đảo mắt tìm kiếm ở mọi góc ngách, không thấy đâu, cô lại lên lầu tìm từng phòng.

Cuối cùng cũng thấy Tiểu Ly đang say khướt, quần áo xộc xệch, bị hai tên thanh niên đè xuống sofa sờ mó.

Cố Yên vừa lao tới vừa nhanh tay bấm ngay số liên lạc gần đây nhất. Tới nơi, cô đẩy đám người ra, ôm lấy Tiểu Ly bảo vệ. Lúc này, có tới hàng chục tên say rượu vây lấy như muốn ăn tươi nuốt sống hai cô gái.

“Đừng có lại gần! Các người làm gì vậy?” Cố Yên nghiêm mặt hỏi.

“Ha ha, mày còn hỏi bọn tao muốn làm gì hả?” Vừa nói, hắn vừa đưa tay lên sờ ngực Cố Yên. “Bọn tao đang thèm một con nai như mày đây! Anh em đâu, xơi tái nó đi!”

“Cút đi!” Cố Yên lấy hết sức đá cho hắn một cái, miệng hét to, thừa lúc bọn kia không chú ý, cô ghé sát vào chiếc điện thoại trong túi xách, “Đây là WADY, bọn mày đừng có làm bậy! Hôm nay ai dám động đến tao, xong chuyện hãy giết tao bịt miệng, nếu không sẽ có người tới chôn sống lũ chúng mày! Chắc chúng mày chưa muốn chết đâu nhỉ? Đây, có chút tiền với mấy cái thẻ, mật khẩu đều là 413251, chúng mày hãy cầm lấy rồi đi chỗ khác chơi, tao không truy cứu nữa, việc này coi như xong.”

Tất cả bọn chúng quay ra nhìn nhau, ai nấy đều mặt mày sùng sốt, nghe giọng cô gái này, chắc lai lịch cũng không phải vừa.

Tên Kim Mao vừa mới sờ ngực cô, tay vẫn còn chút khoái cảm, giờ có thể nhìn thấy làn da trắng nõn từ cổ xuống khe ngực, chỗ bị đá vẫn còn đau, máu điên nổi

lên cùng máu dê, hắn ta giật phăng chiếc túi, kéo Cổ Yên lên ghế, xé toạc quần áo của cô.

“Ông mày không cần tiền, cần người!” Giọng cười hằn học kèm theo những động tác mướt mát trên cơ thể Cổ Yên.

Những tên khác thấy tình hình thuận lợi, cũng gào lên phụ họa, mấy tên trợ giúp Kim Mao chinh phục Cổ Yên đang giãy giụa, đám còn lại quay ra giở trò với Tiểu Ly.

Lý Nham nắm tóc Kim Mao, nắm đấm bay thẳng vào mặt khiến hắn ngã dúm dui, đồng thời ném cho hắn một cái nhìn khinh miệt của giới thượng lưu... Giết gà không cần dùng tới dao mổ trâu, thực ra bọn tiểu tử này không biết, suýt chút nữa thì chúng đã làm hại một thiên kim tiểu thư!

Từ khi sinh ra đến giờ, Lý Nham chưa từng chứng kiến thần sắc của Phương Diệc Thành khi nhận được điện thoại của Cổ Yên, đó là vẻ mặt choáng váng, hoảng loạn và cả sự mừng rỡ.

“Cô có sao không?” Lý Nham cởi áo khoác choàng lên người Cổ Yên, rồi nhỏ giọng hỏi.

Cổ Yên cắn môi ngồi dậy, “ừ” một tiếng.

Hai người còn đang khó xử, không biết nói gì thì cửa phòng bật mở.

Lương Phi Phàm dẫn bọn Dung Nham xuất hiện. Anh ta đi đến, chẳng thèm nhìn ai, cởi ngay áo khoác, quàng lên người Cổ Yên, rồi bế cô ra khỏi đám đông.

Ánh mắt Kỷ Nam đổ dồn về phía Lý Nham. Lý Nham cũng nhìn lại cô, rồi lại nhìn Dung Nham đang đứng bên cạnh, ánh mắt khó hiểu.

Khi bước chân ra cửa, Phi Phàm không quên quàng chiếc áo khoác của Lý Nham cho Kỷ Nam, rồi lạnh mặt nói với Dung Nham: “Thu xếp việc còn lại ở đây cho anh.”

Dung Nham gật đầu tỏ vẻ hiểu ý đại ca, biết đại ca không muốn đích thân xử lý vì không muốn chạm mặt người của Cổ Yên.

Trần Ngộ Bạch cũng vội ôm lấy Tiểu Ly lúc này đang bất tỉnh nhân sự, mặt mày xanh nhợt, và cũng làm những động tác tương tự như Lương Phi Phàm, sau đó bế Tiểu Ly rời đi.

Chủ quán bar là một người đàn ông trung niên béo tốt, trán ướn sưng mồ hôi, khom lưng cúi chào Lương Phi Phàm và Trần Ngộ Bạch. Tên Hoàng Mao sợ quá chạy lại ôm chân lão ta van xin: “Ông chủ...”

“Ông chủ cái đầu mày!” Lão ta vội đá hấn ra như để tránh liên lụy tới mình. Mẹ kiếp! Bọn đàn em có mắt như mù, đang yên đang lành lại rước họa lớn về cho

lão, mà cũng may, nhờ thế nên lão mới được tận mắt nhìn thấy cả sáu vị phật gia xuất hiện.

Tên Hoàng Mao vẫn xán tới cầu xin ông chủ tha thứ, nhưng đã bị cái ghế trong tay Kỷ Nam phang mạnh xuống khiến hắn ngã sấp xuống sàn. Lý Nham đang định xông đến ngăn cản thì bị Dung Nham ngăn lại: “Đội trưởng Lý có thể về được rồi, việc ở đây đã có chúng tôi lo.”

Lý Nham im lặng một lát, rồi ra hiệu thu quân về.

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên thấy Kỷ thiếu gia nổi cơn tam bành thì cũng ngửa ngáy chân tay.

Lý Vi Nhiên nhìn theo bóng Lý Nham rồi huých huých Tần Tổng: “Tiểu Lục, gặp lại kẻ thù, chắc cũng ngửa mắt lăm rồi phải không? Cái tên họ Lý kia năm đó nợ chú không ít nhỉ?”

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên là hai anh em họ, ông nội của họ là bạn chiến đấu với ông của Lý Nham, nên từ nhỏ đám trẻ cùng nhau chơi đùa trong một cái sân rộng, Tần Tổng là Lý Vi Nhiên nhỏ hơn Lý Nham, nên thường bị Lý Nham bắt nạt.

“Hừm, bọn chúng ra tay không nhẹ chút nào, đánh em sấp ngửa, lại còn bị gãy hai cái xương sườn.”

“Thật kém quá!” Lý Vi Nhiên chế giễu.

“Hừm, bị đánh cho gãy mũi mới gọi là kém đấy!” Tần Tổng phản bác.

“Cũng vì chấn cho chú khỏi bị ăn đòn nên mới thê thảm như vậy đó!” Lý Vi Nhiên cũng nói lại.

“Ái! Anh năm, nói thôi sao còn động chân động tay với em thế?”

“Anh đánh cho chừa cái thói vong ơn bội nghĩa kia đi, sáng ra đã trêu ngươi anh... Ái chà, còn cả gan đánh lại cơ đấy!”

“Em đùa mà, em đùa mà...”

Xe chạy rất êm.

Cố Yên như chú mèo con cuộn mình trong lòng Lương Phi Phàm, cô cảm nhận được tim anh đang đập rất nhanh.

Cô biết anh đang rất giận, nhưng sự im lặng của anh lại khiến cô khó mở miệng nói lời xin lỗi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Về đến nhà, Lương Phi Phàm dìu Cố Yên lên lầu, nằm xuống giường.

Anh quay lưng đi, lát sau mang đến ly sữa nóng, đặt vào tay Cố Yên, nói: “Uống rồi nghỉ đi!”

“Phi Phàm...” Thấy anh sắp quay lưng đi, Cố Yên vội kéo tay anh lại.

Lương Phi Phàm còn rất giận, nhưng thấy bộ dạng đáng thương nép bên chiếc gối, khuôn mặt nhỏ bé xị ra đến tội nghiệp, lòng anh lại dịu xuống. Anh ngồi xuống bên giường, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Em sai rồi, em không nên đuổi bọn A Hồ đi. Em xin lỗi!” Cố Yên nhỏ giọng nói.

A Hồ là vệ sĩ được Phi Phàm sai tới bảo vệ Cố Yên. Hôm nay, Cố Yên dự định sẽ ở bên cạnh Tiểu Ly, nhưng sợ sự có mặt của anh ta làm mất vui, nên cô đã tìm lý do đuổi anh ta về.

“Không sao, em ngủ đi!” Lương Phi Phàm kìm nén cảm xúc. Cố Yên tưởng như anh chỉ giận có mỗi chuyện này?!

“Em... em muốn đi tắm, mồ hôi ra nhiều, người dính lắm!” Cố Yên thở phào một hơi.

Lương Phi Phàm lại cảm thấy... anh ta – muốn – giết – người!

Tắm xong, thấy anh ta vẫn ngồi trên giường, Cố Yên hơi ngạc nhiên, sắc mặt anh dường như còn tệ hơn lúc này.

Cô không dám hỏi, lặng lẽ trèo lên giường. Trải qua một ngày mệt mỏi, sợ hãi, vừa nằm xuống cô đã ngủ ngon lành. Lương Phi Phàm vẫn ngồi đó, nhìn cô ngủ, nỗi hận trong lòng lại như dâng lên.

Quen cô đã mười năm nay, anh biết rất rõ tính cách của cô, cô luôn là một cô gái yếu đuối và cần được che chở, nhưng ở bên anh đã bảy năm rồi mà cô vẫn vô tư, ngây thơ như thế, trong lòng anh hiểu hơn ai hết, cô không muốn lớn lên, cô muốn sống mãi ở cái tuổi mười bảy năm nào!

Cố Yên, rốt cuộc phải qua bao nhiêu cái bảy năm nữa, người đầu tiên em nghĩ tới khi gặp khó khăn mới là anh đây?

Lý Nham về tới trụ sở cũng đã quá nửa đêm.

Ánh trăng soi rõ nửa khuôn mặt của người đàn ông đang đứng trước cửa. Trầm tư hồi lâu, đúng lúc Lý Nham định quay đi thì người đó đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy đâu rồi?”

“Lương Phi Phàm đưa cô ấy đi rồi.” Lẽ nào lại đưa cô ấy về đây? Nếu có về đây, liệu anh ta có dám gặp không?

Phương Diệc Thành chớp chớp mắt, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc điện thoại.

Lý Nham nhìn động tác của anh ta rồi thầm thở dài.

Chiếc điện thoại cũ kia chẳng phải là chiếc anh ta vẫn dùng bao năm nay sao? Theo phán đoán của Lý Nham, trong đó chỉ lưu duy nhất một số điện thoại.

Suốt mấy tiếng ngồi họp, Phương Diệc Thành ngồi cạnh Lý Nham. Chiếc điện thoại trong túi kêu lên, anh ta vội vàng đến mức làm đổ ly nước, chạy vụt ra ngoài, làm đổ chiếc ghế, đầu còn chút uy nghiêm, vững vàng như núi nữa...

Sức ảnh hưởng của Cố Yên đúng là... đáng sợ.

Điện thoại trong tay Phương Diệc Thành lại reo lên, Lý Nham vội đi ra ngoài.

Cố kìm nén cảm xúc, anh ấn phím nghe, là giọng nam trầm ấm: “Cám ơn!”

“Không có gì!”

Hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai người đàn ông đang phần nộ như nhau.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng để điện thoại vào chỗ cũ. Cố Yên đang say giấc, để lộ trên cánh tay trắng nõn nà mấy vết bầm tím.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của Cố Yên. Làn da của cô thực sự rất mỏng, chỉ cần anh hơi quá đà trong lúc ân ái là có thể làm cô thâm tím mấy ngày hôm sau. Khi mùa hè đến, cô không thể mặc áo ngắn tay ra ngoài, cô

liền giận anh, anh lại dễ dàng với lời hứa lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng chỉ được vài lần, anh lại không ngăn nổi ham muốn của mình.

Năm đó, lần đầu tiên hai người gặp mặt, anh đã biết cô là liều độc dược mà cả cuộc đời này anh sẽ không thể nào tìm được thuốc giải.

Năm đó, Cố Yên mười bảy tuổi. Cô thường mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tóc đen dài ngang lưng, hàm răng trắng với đôi mắt đen láy, đứng ở cầu thang làm chấn lối đi của anh.

Có lẽ cả đời này Lương Phi Phàm cũng không thể nào quên được buổi chiều năm ấy, một buổi chiều đầu hạ với ánh nắng chan hòa khắp nơi. Cô gái đứng khựng lại trước thân hình cao lớn của anh trên lối cầu thang, rồi dựa vào tường, hơi nghếch đầu nhìn anh. Lúc đó, anh chỉ muốn cắn vào đôi môi ửng đỏ đang hé ra như thách thức kia.

Nhưng vào thời điểm ấy, bên cạnh cô lại có anh chàng tên Phương Diệc Thành kia, người mà đến bây giờ vẫn giữ trọn trái tim cô.

Trong một đêm mưa tầm tã, cô quỳ gối trước cửa Cố gia. Anh mừng như điên dại vì có cơ hội chiếm được cảm tình của cô, anh không quản mưa gió mà ôm cô, che mưa cho cô suốt một tiếng, nếu như không có Dung Nham nhắc nhở, e rằng đêm đó anh đã ôm cô cho tới sáng.

Lương Phi Phàm chìm trong hồi ức, cứ thế, anh ngồi nhìn cô cho tới khi trời tờ mờ sáng. Bàn tay nhỏ bé bỗng động đậy, Cố Yên tỉnh giấc, cô co người lại khi thấy Lương Phi Phàm đang nhìn mình say đắm, cô híp mắt lại, hỏi: “Anh đang nghĩ gì mà nhìn em chăm chăm thế?”

Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Cố Yên, chúng ta cần nói chuyện.”

Lý Nham nắm tóc Kim Mao, nắm đấm bay thẳng vào mặt khiến hấn ngã dúm dui, đồng thời ném cho hấn một cái nhìn khinh miệt của giới thượng lưu... Giết gà không cần dùng tới dao mổ trâu, thực ra bọn tiểu tử này không biết, suýt chút nữa thì chúng đã làm hại một thiên kim tiểu thư!

Từ khi sinh ra đến giờ, Lý Nham chưa từng chứng kiến thần sắc của Phương Diệc Thành khi nhận được điện thoại của Cố Yên, đó là vẻ mặt choáng váng, hoảng loạn và cả sự mừng rỡ.

“Cô có sao không?” Lý Nham cởi áo khoác choàng lên người Cố Yên, rồi nhỏ giọng hỏi.

Cố Yên cắn môi ngồi dậy, “ừ” một tiếng.

Hai người còn đang khó xử, không biết nói gì thì cửa phòng bật mở.

Lương Phi Phàm dẫn bọn Dung Nham xuất hiện. Anh ta đi đến, chẳng thèm nhìn ai, cởi ngay áo khoác, quàng lên người Cổ Yên, rồi bế cô ra khỏi đám đông.

Ánh mắt Kỷ Nam đổ dồn về phía Lý Nham. Lý Nham cũng nhìn lại cô, rồi lại nhìn Dung Nham đang đứng bên cạnh, ánh mắt khó hiểu.

Khi bước chân ra cửa, Phi Phàm không quên quăng chiếc áo khoác của Lý Nham cho Kỷ Nam, rồi lạnh mặt nói với Dung Nham: “Thu xếp việc còn lại ở đây cho anh.”

Dung Nham gật đầu tỏ vẻ hiểu ý đại ca, biết đại ca không muốn dính thân xử lý vì không muốn chạm mặt người của Cổ Yên.

Trần Ngộ Bạch cũng vội ôm lấy Tiểu Ly lúc này đang bất tỉnh nhân sự, mặt mày xanh nhợt, và cũng làm những động tác tương tự như Lương Phi Phàm, sau đó bế Tiểu Ly rời đi.

Chủ quán bar là một người đàn ông trung niên béo tốt, trán ướn sưng mồ hôi, khom lưng cúi chào Lương Phi Phàm và Trần Ngộ Bạch. Tên Hoàng Mao sợ quá chạy lại ôm chân lão ta van xin: “Ông chủ...”

“Ông chủ cái đầu mày!” Lão ta vội đá hấn ra như để tránh liên lụy tới mình. Mẹ kiếp! Bọn đàn em có mắt như mù, đang yên đang lành lại rước họa lớn về cho lão, mà cũng may, nhờ thế nên lão mới được tận mắt

nhìn thấy cả sáu vị phật gia xuất hiện.

Tên Hoàng Mao vẫn xấn tới cầu xin ông chủ tha thứ, nhưng đã bị cái ghế trong tay Kỷ Nam phang mạnh xuống khiến hắn ngã sấp xuống sàn. Lý Nham đang định xông đến ngăn cản thì bị Dung Nham ngăn lại: “Đội trưởng Lý có thể về được rồi, việc ở đây đã có chúng tôi lo.”

Lý Nham im lặng một lát, rồi ra hiệu thu quân về.

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên thấy Kỷ thiếu gia nổi cơn tam bành thì cũng ngửa ngáy chân tay.

Lý Vi Nhiên nhìn theo bóng Lý Nham rồi huých huých Tần Tổng: “Tiểu Lục, gặp lại kẻ thù, chắc cũng ngửa mắt lẩm rồi phải không? Cái tên họ Lý kia năm đó nợ chú không ít nhỉ?”

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên là hai anh em họ, ông nội của họ là bạn chiến đấu với ông của Lý Nham, nên từ nhỏ đam trẻ cùng nhau chơi đùa trong một cái sân rộng, Tần Tổng là Lý Vi Nhiên nhỏ hơn Lý Nham, nên thường bị Lý Nham bắt nạt.

“Hừm, bọn chúng ra tay không nhẹ chút nào, đánh em sấp ngửa, lại còn bị gãy hai cái xương sườn.”

“Thật kém quá!” Lý Vi Nhiên chế giễu.

“Hừm, bị đánh cho gãy mũi mới gọi là kém đấy!” Tần

Tổng phản bác.

“Cũng vì chần cho chú khỏi bị ăn đòn nên mới thê thảm như vậy đó!” Lý Vi Nhiên cũng nói lại.

“Ái! Anh năm, nói thôi sao còn động chân động tay với em thế?”

“Anh đánh cho chừa cái thói vong ơn bội nghĩa kia đi, sáng ra đã trêu ngươi anh... Ái chà, còn cả gan đánh lại cơ đấy!”

“Em đùa mà, em đùa mà...”

Xe chạy rất êm.

Cố Yên như chú mèo con cuộn mình trong lòng Lương Phi Phàm, cô cảm nhận được tim anh đang đập rất nhanh.

Cô biết anh đang rất giận, nhưng sự im lặng của anh lại khiến cô khó mở miệng nói lời xin lỗi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Về đến nhà, Lương Phi Phàm dìu Cố Yên lên lầu, nằm xuống giường.

Anh quay lưng đi, lát sau mang đến ly sữa nóng, đặt vào tay Cố Yên, nói: “Uống rồi nghỉ đi!”

“Phi Phàm...” Thấy anh sắp quay lưng đi, Cố Yên vội kéo tay anh lại.

Lương Phi Phàm còn rất giận, nhưng thấy bộ dạng đáng thương nép bên chiếc gối, khuôn mặt nhỏ bé xị ra đến tội nghiệp, lòng anh lại dịu xuống. Anh ngồi xuống bên giường, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Em sai rồi, em không nên đuổi bọn A Hồ đi. Em xin lỗi!” Cố Yên nhỏ giọng nói.

A Hồ là vệ sĩ được Phi Phàm sai tới bảo vệ Cố Yên. Hôm nay, Cố Yên dự định sẽ ở bên cạnh Tiểu Ly, nhưng sợ sự có mặt của anh ta làm mất vui, nên cô đã tìm lý do đuổi anh ta về.

“Không sao, em ngủ đi!” Lương Phi Phàm kìm nén cảm xúc. Cố Yên tưởng như anh chỉ giận có mỗi chuyện này?!

“Em... em muốn đi tắm, mồ hôi ra nhiều, người dính lắm!” Cố Yên thở phào một hơi.

Lương Phi Phàm lại cảm thấy... anh ta – muốn – giết – người!

Tắm xong, thấy anh ta vẫn ngồi trên giường, Cố Yên hơi ngạc nhiên, sắc mặt anh dường như còn tệ hơn lúc này.

Cô không dám hỏi, lặng lẽ trèo lên giường. Trải qua

một ngày mệt mỏi, sợ hãi, vừa nằm xuống cô đã ngủ ngon lành. Lương Phi Phàm vẫn ngồi đó, nhìn cô ngủ, nỗi hận trong lòng lại như dâng lên.

Quen cô đã mười năm nay, anh biết rất rõ tính cách của cô, cô luôn là một cô gái yếu đuối và cần được che chở, nhưng ở bên anh đã bảy năm rồi mà cô vẫn vô tư, ngây thơ như thế, trong lòng anh hiểu hơn ai hết, cô không muốn lớn lên, cô muốn sống mãi ở cái tuổi mười bảy năm nào!

Cố Yên, rốt cuộc phải qua bao nhiêu cái bảy năm nữa, người đầu tiên em nghĩ tới khi gặp khó khăn mới là anh đây?

Lý Nham về tới trụ sở cũng đã quá nửa đêm.

Ánh trăng soi rõ nửa khuôn mặt của người đàn ông đang đứng trước cửa. Trầm tư hồi lâu, đúng lúc Lý Nham định quay đi thì người đó đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy đâu rồi?”

“Lương Phi Phàm đưa cô ấy đi rồi.” Lẽ nào lại đưa cô ấy về đây? Nếu có về đây, liệu anh ta có dám gặp không?

Phương Diệc Thành chớp chớp mắt, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc điện thoại.

Lý Nham nhìn động tác của anh ta rồi thầm thở dài. Chiếc điện thoại cũ kia chẳng phải là chiếc anh ta vẫn

dùng bao năm nay sao? Theo phán đoán của Lý Nham, trong đó chỉ lưu duy nhất một số điện thoại.

Suốt mấy tiếng ngồi họp, Phương Diệc Thành ngồi cạnh Lý Nham. Chiếc điện thoại trong túi kêu lên, anh ta vội vàng đến mức làm đổ ly nước, chạy vụt ra ngoài, làm đổ chiếc ghế, đầu còn chút uy nghiêm, vững vàng như núi nữa...

Sức ảnh hưởng của Cố Yên đúng là... đáng sợ.

Điện thoại trong tay Phương Diệc Thành lại reo lên, Lý Nham vội đi ra ngoài.

Cố kìm nén cảm xúc, anh ấn phím nghe, là giọng nam trầm ấm: “Cám ơn!”

“Không có gì!”

Hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai người đàn ông đang phần nộ như nhau.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng để điện thoại vào chỗ cũ. Cố Yên đang say giấc, để lộ trên cánh tay trắng nõn nà mấy vết bầm tím.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của Cố Yên. Làn da của cô thực sự rất mỏng, chỉ cần anh hơi quá đà trong lúc ân ái là có thể làm cô thâm tím mấy ngày hôm sau. Khi mùa hè đến, cô không thể mặc áo ngắn tay ra ngoài, cô liền giận anh, anh lại dễ dàng với lời hứa lần sau sẽ nhẹ

nhàng hơn, nhưng chỉ được vài lần, anh lại không ngăn nổi ham muốn của mình.

Năm đó, lần đầu tiên hai người gặp mặt, anh đã biết cô là liều độc dược mà cả cuộc đời này anh sẽ không thể nào tìm được thuốc giải.

Năm đó, Cố Yên mười bảy tuổi. Cô thường mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tóc đen dài ngang lưng, hàm răng trắng với đôi mắt đen láy, đứng ở cầu thang làm chắn lối đi của anh.

Có lẽ cả đời này Lương Phi Phàm cũng không thể nào quên được buổi chiều năm ấy, một buổi chiều đầu hạ với ánh nắng chan hòa khắp nơi. Cô gái đứng khựng lại trước thân hình cao lớn của anh trên lối cầu thang, rồi dựa vào tường, hơi nghếch đầu nhìn anh. Lúc đó, anh chỉ muốn cắn vào đôi môi ửng đỏ đang hé ra như thách thức kia.

Nhưng vào thời điểm ấy, bên cạnh cô lại có anh chàng tên Phương Diệc Thành kia, người mà đến bây giờ vẫn giữ trọn trái tim cô.

Trong một đêm mưa tầm tã, cô quỳ gối trước cửa Cố gia. Anh mừng như điên dại vì có cơ hội chiếm được cảm tình của cô, anh không quản mưa gió mà ôm cô, che mưa cho cô suốt một tiếng, nếu như không có Dung Nham nhắc nhở, e rằng đêm đó anh đã ôm cô cho tới sáng.

Lương Phi Phàm chìm trong hồi ức, cứ thế, anh ngồi nhìn cô cho tới khi trời tờ mờ sáng. Bàn tay nhỏ bé bỗng động đậy, Cố Yên tỉnh giấc, cô co người lại khi thấy Lương Phi Phàm đang nhìn mình say đắm, cô híp mắt lại, hỏi: “Anh đang nghĩ gì mà nhìn em chăm chăm thế?”

Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Cố Yên, chúng ta cần nói chuyện.”